

KUDLANKA VE STAVU "MIMOĀŤOVITĀ%oM"

ĀšterĀ½, 19 duben 2011

Jo jo, jsem uĀ¾ pár dnĀ̄ zase na té "druhé manĀ¾elské stranĀ̄", jelikoĀ¾ mĀ̄j drahý manĀ¾el má dnes pĀ̄tirozeniny a také oslavili deset let pod "jedním prstýnkem". Ano, uĀ¾ je to deset let, co jsem si toho pána zase znovu vzala :-)) (Pro vĀ̄ci neznalé: ve velmi raném mládí jsme se vzali, po roce rozvedli a kaĀ¾dý si odĀ¾il hodnĀ̄ moc let. PĀ̄ed deseti léty jsme se znovu potkali a znovu vzali.)

Nyní Ā̄ijeme tak trochu turistickým zpĀ̄sobem: nĀ̄kdy pĀ̄ijede Jirka za mnou, nĀ̄kdy já za ním, obĀ̄as si jen telefonuje docela nám to vyhovuje :-)). TeĀ̄ pĀ̄išla Ā̄mada zase na mne, takĀ¾e jsem se uĀ¾ od konce bĀ̄mezna pĀ̄ipravov jak to v mém pĀ̄ípadĀ̄ vĀ¾dy musí být, zaĀ̄aly se hromadit rĀ̄zné prĀ̄švihy... VĀ̄tšinu z nich uĀ¾ беру s h jako bĀ̄Ā̄né prĀ̄vodní drobnosti, jen - ta klíĀ̄ní kost mi udĀ̄lala trošku Ā̄áru pĀ̄es rozpoĀ̄et... Ā̄Etrnáct dnĀ̄ p jsem šla nĀ̄co vyĀ̄ídit na poštu. Bylo krásnĀ̄, všechno zaĀ̄ínalo zase hezky kvést (já, chudák alergik, se snaĀ¾ila moc nedýchat), obdivovala jsem okolí - a místo, abych se dívala jako správná babuzna, kam a na co šlapu - nesla jsem si hlavu a pohled vzhĀ̄ru k nebesĀ̄m... No, pĀ̄ed poštou je malý, nenápadný schĀ̄dek. O ten jsem - pochopitelnĀ̄ - zakopla a rozplácla se jak velká ropucha do všech stran... Já vám mĀ̄la sto chutí tam zĀ̄stat leĀ¾et, nebo ještĀ̄ spíš se propadnout nĀ̄kam hluboko, pĀ̄ehluboko... Do rána mne rameno ruka bolet nepĀ̄estaly, tak jsem si ještĀ̄ zašla na místní chirurgii - tam mne zrentgenovali a pan doktor mi pogratuloval k velmi šikovnĀ̄ štíplé klíĀ̄ní kosti... A Ā¾e to prý bude tak za šest nedĀ̄l úplnĀ̄ v poĀ̄mĀ̄ A to jsem mĀ̄la doma "rozdĀ̄laný obýván", neboĀ̄ jsem se rozhodla hned po pĀ̄íjezdu vymalovat a chtĀ̄la jsem si to tedy vše pĀ̄ipravít... TakĀ¾e houbeles. Ruka zvednout nešla, ještĀ̄ Ā¾e jde s trochou sebezapĀ̄mení Nakonec se mi podaĀ̄ilo poslední dny nĀ̄jak pĀ̄eĀ¾ít, zabalit si, vyĀ̄ídit všechno, co se nahrnulo na ty poslední c dokonce se i vejít do kĀ̄esla v letadle. Cesta byla velmi pĀ̄íjemná, mĀ̄la jsem za souseda Ā̄EchoameriĀ̄ana, pána, který raného mládí Ā¾ije v Minneapolis a byl na návštĀ̄vĀ̄ u rodiĀ̄Ā̄. Opravdu sympaĀ̄ák a díky jemu cesta ubĀ̄hla docela fajn. Na letišti pak vyzvednout zavazadla - au auuu auuuu - a uĀ¾ jsem jen hledala svou obsaĀ¾nĀ̄jší poloviĀ̄ku. Nejhorší je ten Ā̄asový posun - usínám ve dne, probouzím se v noci, vstávám v nekĀ̄esĀ̄anské 3 - 4 hodiny. Ale ono se to co nejdĀ̄íve zase srovná. Jen - ta ruka by nemĀ̄la tak bolet... Ale já si Ā̄íkám: to nic není, nakonec to dopadlo dobĀ̄me, ne? I jsem si zvládla (se synovou pomocí pĀ̄es telefon, pochopitelnĀ̄) zprovoznit poĀ̄ítaĀ̄. TakĀ¾e - co n mĀ̄Ā¾e chybĀ̄t ke štĀ̄stí? Snad jen aby ty stromy, které tu (snad na mou poĀ̄est?) právĀ̄ zaĀ̄aly rozkvétat (aby toho hrom prásk!), uĀ¾ brzo odkvetly, tím mi splasknou oĀ̄i, pĀ̄estanu kýchat a stanu se vícemĀ̄ i pouĀ¾itelnou... Tak všechny, aĀ̄ jste kdekoliv, moc a moc zdravímvaše d@niela P.S. Tak jsem se tu pro vás vyfotila... ale Ā¾e to umím, co?